

- Po trzecie, Sąd naruszył art. 119 jego regulaminu postępowania oraz art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, gdyż nie przedstawił powodów, dla których stwierdził, że: (i) dowody przedstawione przez Apple w celu dokonania oceny wpływu, jaki rozpatrywana pomoc może mieć na jej pozycję konkurencyjną na rynku świadczenia usług wideo na żądanie w Niemczech są niewystarczające; oraz (ii) istnienie indywidualnego oddziaływania musi być ustalone w odniesieniu do momentu, w którym zaskarżony środek został opracowany, przyjęty i wprowadzony w życie na szczeblu krajowym.
- Po czwarte, Sąd naruszył prawo Apple do obrony poprzez oparcie się na uwagach Komisji przedłożonych w odpowiedzi na pytania Sądu, co do których Apple nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (Dz.U. 2016, L 314, s. 63).

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-635/18)

(2018/C 436/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i A.C. Becker, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy 2008/50/WE ⁽¹⁾, przekraczając w sposób systematyczny i ciągły począwszy od roku 2010 roczną wartość dopuszczalną dla dwutlenku azotu (NO₂) w 26 strefach oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza (DEZBXX0001A aglomeracja Berlina, DEZCXX0007A aglomeracja Stuttgartu, DEZCXX0043S rejon Tybinga, DEZCXX0063S rejon Stuttgartu, DEZCXX0004A aglomeracja Fryburga, DEZCXX0041S rejon Karlsruhe [bez aglomeracji], DEZCXX0006A aglomeracja Mannheim/Heidelberg, DEZDXX0001A aglomeracja Monachium, DEZDXX0003A aglomeracja Norymbergi/Fürth/Erlangen, DEZFX0005S strefa III środkowej i północnej Hesji, DEZFX0001A aglomeracja I [Ren-Men], DEZFX0002A aglomeracja II [Kassel], DEZGLX0001A aglomeracja Hamburga, DEZJXX0015A Grevenbroich [zagłębnie węgla brunatnego w dorzeczu Renu], DEZJXX0004A Kolonia, DEZJXX0009A Düsseldorf, DEZJXX0006A Essen, DEZJXX0017A Duisburg, Oberhausen, Mülheim, DEZJXX0005A Hagen, DEZJXX0008A Dortmund, DEZJXX0002A Wuppertal, DEZJXX0011A Akwizgran, DEZJXX0016S obszary miejskie i wiejskie Nadrenii Północnej-Westfalii, DEZKXX0006S Moguncja, DEZKXX0007S Wormacja/Frankenthal/Ludwigshafen, DEZKXX0004S Koblencja/Neuwied) oraz godzinową wartość dopuszczalną dla NO₂ w dwóch z powyższych stref (DEZCXX0007A aglomeracja Stuttgartu, DEZFX0001A aglomeracja I [Ren-Men]);
- stwierdzenie, że od dnia 11 czerwca 2010 r. Republika Federalna Niemiec nie wywiązywała się z obowiązków ciążących na niej na mocy art. 23 ust. 1 akapity drugi i trzeci w związku z sekcją A załącznika XV do tej dyrektywy, a w szczególności z obowiązku upewnienia się, aby w 26 rozpatrywanych strefach okres przekroczenia był jak najkrótszy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od roku 2010 Republika Federalna Niemiec przekraczała w sposób ciągły i systematyczny – określone w załączniku XI dla NO₂ – roczną wartość dopuszczalną oraz godzinową wartość dopuszczalną w odpowiednio 26 i 2 strefach, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy.

Wbrew art. 23 ust. 1 akapity drugi i trzeci w związku z załącznikiem XV do dyrektywy Republika Federalna Niemiec od dnia 11 czerwca 2010 r. nie podjęła działań w ramach planów ochrony jakości powietrza w 26 rozpatrywanych strefach, które pozwoliłyby w odpowiedni sposób zapewnić, by okres przekroczenia był jak najkrótszy. Nieodpowiedni charakter działań wynika między innymi z czasu trwania, zmiany i stopnia przekroczenia wartości dopuszczalnych, jak również z przeglądu planów ochrony jakości powietrza opracowanych dla rozpatrywanych stref.

(¹) Dz.U. 2008, L 152, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2018 r. – Węgry / Parlament Europejski

(Sprawa C-650/18)

(2018/C 436/46)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, G. Tornyai i Z. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2018 r. w sprawie wniosku wzywającego Radę do stwierdzenia, zgodnie z art. 7 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez Węgry wartości, na których opiera się Unia;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi rząd węgierski podnosi cztery zarzuty:

1. Rząd węgierski uważa, że podczas głosowania nad zaskarżoną rezolucją Parlament Europejski rażąco naruszył postanowienia art. 354 TFUE i przepisy własnego regulaminu. Przy liczeniu głosów oddanych przez posłów wzięto pod uwagę jedynie głosy oddane za i przeciw, z pominięciem liczby wstrzymujących się od głosu, co jest niezgodne z art. 354 TFUE i art. 178 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Gdyby policzono wstrzymujących się od głosu, wynik głosowania byłby inny (**zarzut pierwszy**).
2. W drugiej kolejności, przewodniczący Parlamentu Europejskiego nie zasięgnął opinii Komisji do spraw konstytucyjnych Parlamentu Europejskiego (AFCO) w odniesieniu do wykładni regulaminu, mimo że przed głosowaniem zgłoszono uzasadnione wątpliwości co do liczenia głosów. W związku z tym naruszył on zasadę pewności prawa, ponieważ zarówno przed głosowaniem, jak i po nim nie było pewności co do wykładni regulaminu (**zarzut drugi**).
3. W trzeciej kolejności rząd węgierski podnosi, że podczas głosowania nad zaskarżoną rezolucją naruszono demokratyczne prawa posłów do Parlamentu Europejskiego i podstawowe zasady równego traktowania posłów i bezpośredniej demokracji. Posłowie nie mogli wykonywać swoich uprawnień niezbędnych do pełnienia swoich funkcji przedstawicielskich zgodnie z zasadą demokracji, które obejmują także możliwość wstrzymania się od głosu (**zarzut trzeci**).
4. W czwartej kolejności rząd węgierski uważa, że zaskarżona rezolucja narusza podstawową zasadę lojalnej współpracy między instytucjami Unii i państwami członkowskimi, zapisaną w art. 4 ust. 3 TUE oraz zasady prawne Unii, takie jak zasada lojalnej współpracy między instytucjami Unii, zasada uzasadnionych oczekiwań i zasada pewności prawa, ponieważ rozpatrywana rezolucja zawiera twierdzenia odnoszące się do już zakończonych lub będących w toku postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (**zarzut czwarty**).